

11 Мъсъл-та имъ є,

Че домове-тѣ имъ ще прѣбождатъ въ вѣка,

Жилициа-та имъ въ редъ и редъ:

Именуватъ стажанія-та си съсъ свои-тѣ си имена.

12 Но човѣкъ, който є въ честъ, не прѣблдва:

Уподоби са на скотове-тѣ които са истриватъ.

13 Тойзи тѣхенъ путь є лудостъ на тѣхъ;

Но потомци-тѣ и изъ одобраватъ думы-тѣ имъ. (Села.)

14 Като отци са тѣрата въ адъ:

Смъртъ ще ги пасе:

И прави-тѣ ще ги обладнатъ рано рано:

Я сила-та имъ ще овехтѣ въ адъ,

Когато всакой остави жилище-то си.

15 Но Богъ ще избави душа-тѣ ми отъ адъ-тѣ рѣкъ:

Защто ще ма прѣеме. (Села.)

16 Не бой са когато отогратъ човѣкъ,

Когато са умножи слава-та на дома-тѣ мъ:

17 Защото като умре, нѣма да земе съсъ себе си нищо;

Нито ще слѣзе вълѣдъ него слава-та мъ

18 Яко и да увлажва душа-тѣ си въ живота-тѣ си,

И човѣци-тѣ ще та хвалатъ като правишъ добро
на себе си,

19 Ще отиде въ редъ-та на отци-тѣ си:

До край нѣма да видатъ видѣлини.

20 Човѣкъ който є въ честъ, и не разумѣва,

Уподоби са на скотог-тѣ които са истриватъ.

ПСАЛОМЪ 50. (по Слав. мъд.)

Псаломъ Исафовъ.

1 БОГЪ на когове-тѣ, Господъ говори, и призовава
земля-гъ

Сътъ исходаніе-то на склоне-то, до заходаніе-то мъ.

2 Сътъ Сънця, който е свършенство на красота-тѣ,
възсѧ Богъ.